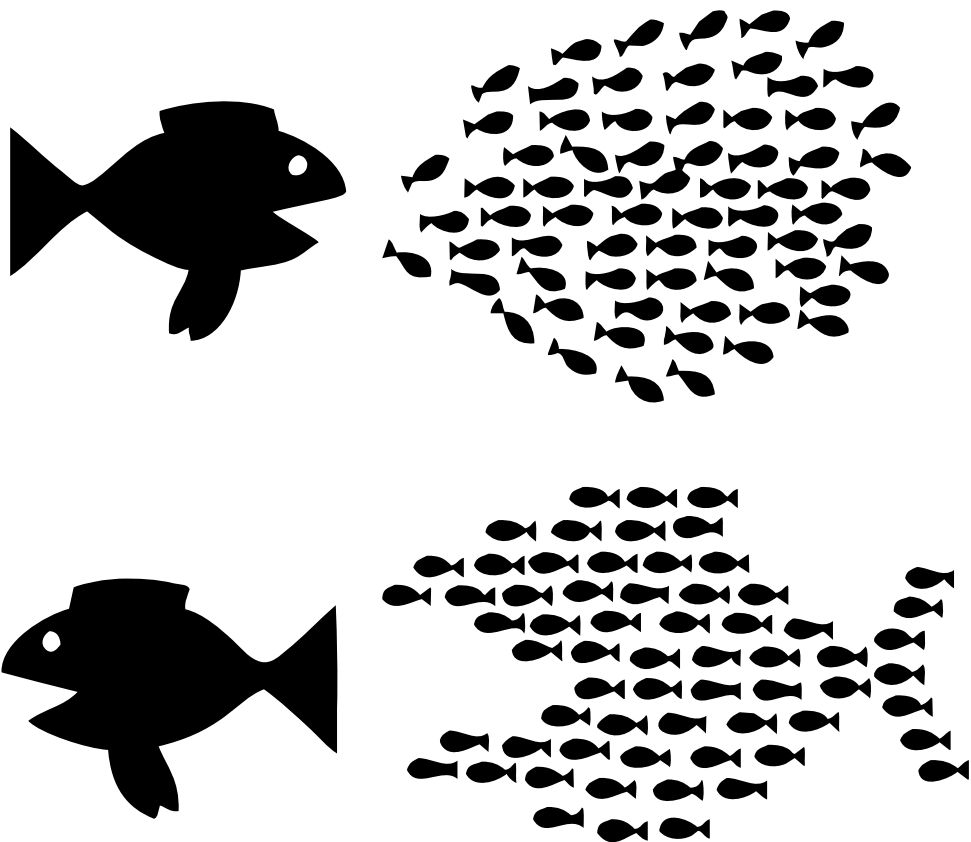

TARSOLY

A HÁLÓ LAPJA — 2012 NOVEMBER

facebook vs. háló

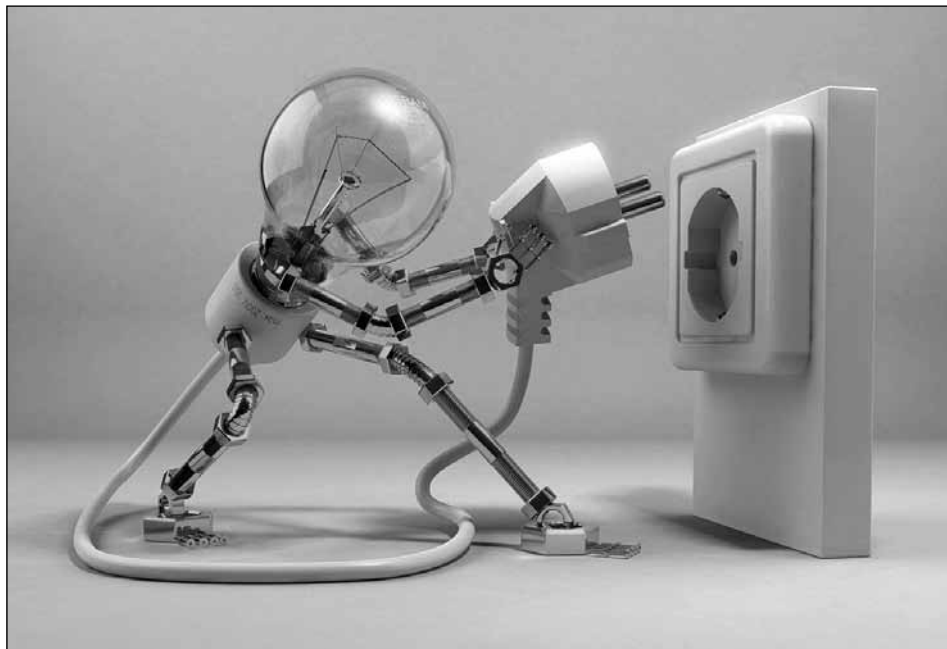
Minden eszköz annyira értelmes és jó, amennyire képes a szeretet eszközévé válni. A misszió, a küldetés pedig azt jelenti: hirdetem kell mindenkinek, hogy Valaki szíven talált a szeretetével.

facebook vs. háló

Régóta gondolkodom a Háló és a Facebook bizonyos hasonlóságain. A különbségeket mindenki azonnal látja, de én most a hasonlóságokra gondolok. Megpróbálom ezeket leírni. Talán provokatív lesz, talán sokan máshogy látjátok, talán tévedek egymásban.

A Háló a személyes kapcsolatokra épül. Az emberek találkozásából és egymásra figyeléséből építi találkozóit, szervezi életét. A Háló körül létrejövő közösségek találkozóiról

Valahogy úgy, mint a vonat kupéjában összeült utasok: ma ezekkel utazom egy kupéban, holnap azokkal. És ahogy a vonatban összekerült utasok akár meglepően mélyen is

találkozóra változnak. Bár kétség kívül vannak barátságok a Hálóban – időnként erős, tartós barátságok –, a legtöbb találkozás időszakos és talán kissé felületes. „Utazunk, érkezünk, találkozunk és búcsúzunk...”

tudnak egymással beszélgetni – hiszen soha többet nem találkoznak –, úgy mi is képesek vagyunk a Háló véletlen és változó csoportjaiban néha meglepően mélyre menni. Persze gyakrabban is, mint a vonaton, hiszen

éppen ezt szorgalmazzuk a kiscsoportokban, éppen ezért vannak a kiscsoportok.

Állj meg egy pillanatra! Idézz fel egy igazán jó hálós kiscsoportot! Miről beszélgettetek? Mi volt az a beszélgetésben, ami megérintett?

A Facebook szintén személyes kapcsolatokra épül. Csak éppen ezek a személyes kapcsolatok nem élöben jönnek létre, hanem számítógépen. Azt hiszem a legtöbb ember már eljutott odáig, hogy nem veszi fel ismerősei közé azokat az embereket, akiket a Facebookon kívül nem ismer. Jó esetben – talán kell is erre törekednünk – ismerősi körünk és Facebook ismerőseink köre megegyezik.

Állj meg egy pillanatra! Gondold végig, hogy Te hogy állsz ezzel a kérdéssel! Ha van Facebookod, nézd végig egy pillanatra az ismerőseidet. Ugyanazok, mint akikkel az életben is kapcsolatot tartasz? Ha nincs Facebookod, vedd elő a telefonod és nézd végig a névjegyzéket ugyanilyen szemmel! (Ezt megteheted akkor is, ha van Facebookod...)

Újabban sokszor élem át, hogy mintha a Karinty-idézet – „Nem mondhatom el senkinek / Elmondom hát mindenkinek...” – egy-egy illusztrációja jönné szembe velem.

Hirtelen olyan témák és olyan megnyilatkozások kerülnek elő, amelyeket ismerősöm négy szemközt, a barátjának nem mert volna elmondani. Hiszen ott a kapcsolat túl személyes, túl állandó, talán a barátja túlságosan ismeri. Lehet, hogy visszaélné vele a barátság ellenére. Elmondja hát „mindenkinek”. Éppen azért, mert mély és emberi kapcsolatokra vágyik.

Az előző bekezdést Te hogyan olvastad? A Facebookról szól vagy a hálós kiscsoportokról? Olvasd el még egyszer a másikra gondolva is!

Mindkét eszköz nagyon kiváló a kapcsolatépítésre. Könnyen kerülhetünk kapcsolatba emberekkel, viszonylag könnyű ezt a kapcsolatot ápolni is. Még akár határokon átnyúlóan, akár a Kárpát-medence távoli pontjai között is.

Jó dolog Facebookozni. De tudni kell, hogy hol a helye. Fontos, hogy ne váljak függővé. És kell, hogy legyenek mögöttem valódi mély, élő emberi kapcsolataim. Legyen kiscsoösségem!

Jó dolog hálózni. De tudni kell, hogy hol a helye. Fontos, hogy ne váljak függővé. És kell, hogy legyenek mögöttem valódi mély, tartós emberi kapcsolataim. Legyen kiscsoösségem!

Konczi András

Virtuális kispad a semmi ágán

Lackfi Jánossal (író, költő, műfordító, tanár, férj, édesapa) ültünk le beszélgetni a címben említett kispadra. Többször volt vendégünk, „munkatársunk” a Háló Közösségi Központ koncertjein, ahol verseivel találkozhatunk megzenésített formában, vagy épp furfangos kérdéseivel nyitogatta a zenészek és a hallgatóság közötti kaput. Személyiségét, alkotásait megismerve, örömmel találkoztunk vele újra.

Mióta vagy Facebookos és milyen céllal szántad rá magad? Ki győzött meg? Gyerekeid, diákjaid? Más írók?

Látod, nem is emlékszem az elejére... Már az iwiwen is fenn voltam, aztán meghívtak még pár lapra, de egy idő után besokalltam tőlük. Némelyiken csak távolkeleti lányok jelöltek be, akik helyesek ugyan, de az egésznek nincs sok teteje. Úgyhogy kiszálltam. A „fész” valahogy működőképesnek, élhetőnek tűnt.

Gyerekeid előbb voltak Facebookosak? Honnan volt ez a nyitottság valami újra?

Honlapomat is elég régen csinálom, és 2000-ben, amikor az internet még elég új volt (nekem is), már honlapot szerkesztettünk Jónás Tamással. Ő informatikus „civilben”, és megértette velem lassanként, mekkora lehetőség az értéket valló

irodalomnak bekerülni a világháló úrszemét-keringésébe, és javítani a minőséget...

Mennyi időt töltesz naponta/hetente a Facebookkal?

Összességében alighanem túl sokat, cikázva csinálom, fel-felugrom pár percre, megválaszolok üzeneteket, feldobálok ezt-azt, frissen olvasott dolgokat, imént hallott zenéket, rövid verseket...

Mi a Facebook legnagyobb haszna? Mit szeretsz benne a legjobban? Mire használod? Lehet ez a felület egy írónak jó „szócső”?

A velem kapcsolatos újdonságokat jószerivel itt közlöm, felcsapom a meghívókat egy-egy új eseményre, és művészeti „falatkákat” is megosztok az olvasókkal. Sokan jeleznek vissza egy-egy interjú vagy mű kapcsán, remekül fel lehet hívni a

figyelmet. 2011-es két kötetemnek egy-egy külön klubot is alapítottam, nagyon jól lehetett szítani a várakozást a Könyvhétig, sokan lázba jöttek az akciótól, és én is megoszthattam izgalomteli várakozásomat másokkal.

Gyerekeidtól szoktál tanácsokat kapni? Volt valami érdekes eset a gyerekeid és a Facebook kapcsán? Milyen tanulsága volt?

Sokáig valahogy indiszkréciónak éreztem volna, hogy a gyerekeim lapjára átmáskáljak, nem akartam ovisnak nézni őket. Aztán néhány közvetve visszaérkezett reakció vagy fotó kapcsán komolyan át kellett velük beszélni, hol vannak a határok, mik a veszélyei a zsigeri, túl gyors reakcióknak...

Volt valami, ami nagyon megfogott és más posztolta, vagy az ahogyan egyesek használják a Facebookot?

Sok érdekes és szép zenét, interjút, cikket, fotót, idézetet köszönhetek például másoknak, akik a portájuk előtti virtuális kispadon ücsörögve megosztanak jó dolgokat. Az újra-felhasznált anyagokkal dolgozó művészek és a street art iránti érdeklődésemet is itt csigázták fel egyes posztok. És például egy diákom fotójának háttéréként fedeztem fel Kiss Márti festményeit, vele aztán nagyon jó ismeretségbe kerültem, több kiállítását is megnyitottam, s immár három könyvem borítóján is láthatók nagyszerű dolgai. Persze az álbölcses-ségek, giccses zenék és költemények, politikai uszulások, napi horoszkópok,

pasizási tanácsok, sunáznám-dumák olykor öleg fárasztóak, ilyenkor átváltak gátfutó-üzemmódba!

Rengeteg ismerősöd van. Több mint 4000. Olyanok is jelölgetnek, akikről azt sem tudod, hogy kicsodák? Van szabály a visszajelölésre? Van olyan célközönség, személyek, akikkel/akivel csak ott tartod a kapcsolatot?

kitalálni, honnan az ismeretség, nehogy bántódás legyen. Sokan persze a műveken keresztül ismernek, márpedig írónak ez nagyon értékes kapcsolat!

Mit szoktál lájkolni?

Örömteli családi eseményeket, remek muzsikákat, valóban szellemes hangulatjelentéseket, jó cikkeket.

Sokat pörgök, így több embert ismerek, mint ahányat ismerek... Bizony, van, akinek rosszul esik, ha utólag nem tudom őt „hova tenni” a sok színhely és esemény közül. Úgyhogy mielőtt kérdezősködöm az engem bejelölőktől, próbálok

Igyekszem nem „szétlájkolni” a világot, ahogy élőben is csak azt dícsérem, amit tényleg jónak tartok. A megosztásokat pedig még szűkebben mérem, mert engem is kellemetlenül érintenek a mindent elárasztó, végtelen poszthullámok. És tartóz-

kodom a kétes alkalmazásoktól, így aztán a különböző kedves gyerekolvasók által nekem küldözgetett kisállatkák valószínűleg ott döglődnek valahol virtuálketrecükben...

Mik a visszajelzések a Facebook oldaladról? Íróársak, diákok, barátaid mit szólnak? Voltak már negatív kritikák is?

A zöm pozitív, de persze volt más is. Valaki kellemetlenkedve belém kötött időnként, de nem jöttem ki a sodromból, és nem gurult el a gyógyszer, így aztán leállt a vacakolással. Komiszkodó kamaszok pedig fabrikáltak két hamis profilt fotómmal, és helyesírási hibákkal teli zöldségeket termeltek a nevemben. Ezeket sikeresen letiltattam, őket is elnyelte az éter.

Van akit figyelsz, követsz a Facebookon?

Barátok, családtagok bejegyzéseit, egy-egy blogíró, helyel-közzel még a közéletet is, nem ártalmas dózisban lehetőleg. Mégis tudjam hol élek... (Tényleg, hol élek?)

A Facebook egyik nagy hátránya hogy az emberek másnak akarnak mutatkozni, mint amik valójában. A te profilodon szembetűnő, hogy nagyon önazonosnak látszol. A képeid alapján nem akarsz másnak

mutatkozni, mint ami vagy. Ez honnan jön? Mi adta ezt az egészséges identitást és egészséges önképet? A család tart ennyire a helyén, vagy a hivatásod? Vagy a kettő együtt?

Tyú, a dicséretést köszönöm! A net könnyűkezűsége csábít, hamar kidobjuk az ürbe érzelmeinket, nem szalonképes reakcióinkat. Az ilyesmitől igyekszem tartózkodni, nem egészséges. Afféle pixelszemét, amiből sok van amúgy is. Viszont úgy érzem, és úgy is látom, másokat érdekelnek a dolgaim. A legnagyobb lájktömeget vészesen növvő gyerekeim fotói és feleségem gyönyörű bútorfestményei aratták. Ezekre joggal lehetek büszke, még ha érdemem részleges is bennük. Abban már nem hiszek, hogy „keményebbnek”, „menőbbnek” kellene mutatkoznom, mint vagyok, de ez talán negyvenegy évesen nem is csoda. Tudom persze, létezik manapság örök pubertás, de nem vágyom rá. Ha van derűs egyensúly az életemben, az a ránk záporozó áldások és kegyelmek eredménye. Biztos a háttérben itthon, s ha nem is vagyok otthon az égben, mindenesetre oda felé igyekszem reményeim szerint. A semmi ágán ülünk mindannyian, ezért kell erősen kapaszkodnunk az ágba, egymásba.

Legeza Kata

Posztolj, és megmondom, hogy ki vagy

A közösségi oldalakat többnyire saját véleményünk megosztására használjuk. Amióta ezek az oldalak megjelentek, az életünk nyitott könyv, hiszen amit az ismerőseinkkel és barátainkkal megosztunk, az akár ország-világ előtt ismert lehet.

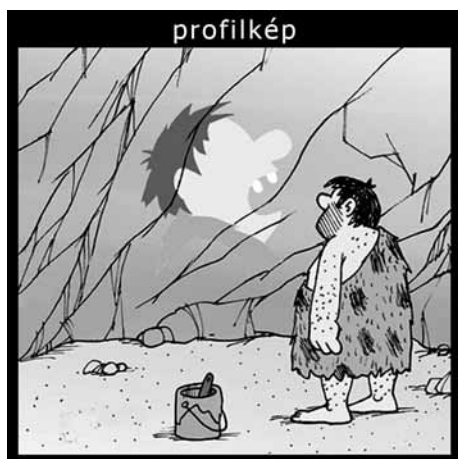
Egy-egy ismerős névjegyét nézgetve, szinte semmit sem tudok meg róla, azon kívül, hogy hol él, vagy épp mi a neve (amit azért jó esetben ismerek). A „Rólad” rovat azonban többnyire üres marad, és bevallom őszintén, hogy ez az én esetemben is így van. Elgondolkodtam, hogy mi lenne, ha megpróbálnám kitölteni mindenki névjegyében (persze csak képzeletben), az üresen maradt ablakokat, az alapján, amiket ő megoszt a többiekkel. Mert szerintem az igazi névjegy bizony az üzenőfalon jelenik meg. Most sok-sok ember üzenőfalán megjelent posztokból

szemezgetünk. A valósághoz hűen, minden mondatot úgy találtok itt, mint a Facebookon. Nézzük csak, milyen az a „Rólam” rovat...

Vannak olyan posztok, amelyek pillanatnyi hangulatunkból, állapotunkból vagy épp a tapasztalatainkból születnek:

Minden kívánságom így teljesüljön! :D

Mindig változni akartam. De a lényeg mindig ugyanaz volt. Ugyanaz a naiv, buta, szeretni akaró lány maradtam, mint régen. Az is vagyok. Ugyanaz a lány. Szerettem volna más lenni, okosabb, erősebb, olyan, akit nem verhetnek át többé... De sohasem sikerült megváltoznom. Nem tudtam uralkodni az érzéseimen, se nem hallgattam az eszemre sosem. Az a lány akartam lenni mindig, akit megbecsülnek, akit nem vernek át... A lány, aki mindenkin átlát... A lány, akit nem érdekel a szerelem. De most talán másképp lesz, ha végre egyszer az eszemre hallgatok...

*Nem figyelek, te pedig ünnepeled?
Isten éltesse!*

szevasz koma!na ezt nem gondoltam volna, neked baba:)gratulálok, és sok álmatlan éjszakát:):)

Több tucat ajánló is ellepi az üzenőfalunkat a kedvelt oldalaink jóvoltából, amelyeket mi kérünk:

Ma menü egyik szereplője: csicseri-borsó lisztben rántott gomba...

Sziasztok! A ma reggeli dal kicsit keményebb mint a Queen, amúgy az egyik kedvencem az új lemezen. Pont jó egy ilyen borongós napra, ébresztőnek. :)

Ma minden valószínűség szerint szétáncoljuk az agyunkat az xxyyxx bulin, holnap pedig Csipa Károly gondoskodik arról, hogy lenyugodjunk

jövő héten kétszer is felbukkanok a budapesti éjszakai életben (sic!), részletek hamarost.

Jönnek ám az idézetek szép számmal, híres, és „nevenincs” embelektől egyaránt:

Először magadban kell létrehozni a változást, amit a világtól követelsz. Két dologból áll a zene megértése:

érezni a keletkezőt, és emlékezni a megtörténtre.

Boldog Zene Világnapját kívánok éjszakára is Mindenkinék! :)

ahogy a legendák lovagolják hőseiket át a sötétben hogy ráleljenek nagy városokra

Olyan emberekre van szüksége a világnak, akik szeretnek élni - David Orr

Ha jó viszonyban vagy odafenn a nagy Forгатókönyvíróval, jó szerepeket oszt rád.

Elgondolkodtam, hogy vajon az én posztjaim alapján, mit írna a világ másik oldalán élő, számomra ismeretlen „felhasználó”, a névjegyem „Rólam” rovatába. Bízom benne, hogy ugyanazt, amit én is.

Gaga Zsuzsa

Második nyilvánosság a Hálóban

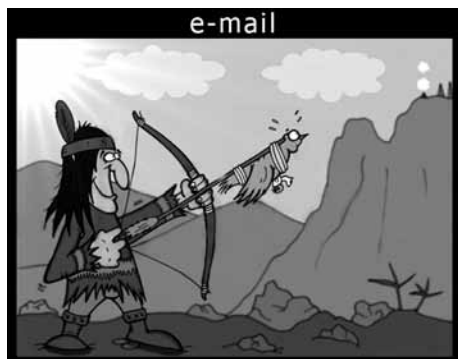
A Facebook témájával kapcsolatban úgy gondoltuk, hogy érdemes lenne megvizsgálni a Háló Facebook-csoportját is. Ezért a csoporttagok között rövid felmérést végeztünk, vajon milyen érzés a Háló Facebook-csoportjába tartozni, közösségi portálon – közösségi tagnak lenni? Van értelme? Van még min változtatni?

Talán egy személyes beszélgetést megér ez a téma, melyhez jó kiindulási alapot jelenhetnek a válaszok.

1.) Közösségi élmény-e a Háló Facebook-csoportjába tartozni?

- Nem, de jó kapcsolattartási lehetőségnek tartom.

- Igaz ugyan, hogy regisztrálva vagyok a Facebookon, de nem nagyon van időm rá. Inkább személyesen, telefonon, vagy az e-mail címen kommunikálok. Ezért nem tudok véleményt mondani róla. A Facebookra ritkán lépek be, inkább csak ha keresek valakit, és másképp nem tudom elérni. Emiatt hozzám is ritkán jutnak el a Facebook üzenetek.

- A közösségi élményt nem az adja, hogy a Háló Facebook-csoportjába tartozom, hanem a csoporttagokkal való személyes találkozás. A Facebook-csoportot csupán eszköznek tekintem a kapcsolat fenntartásához.

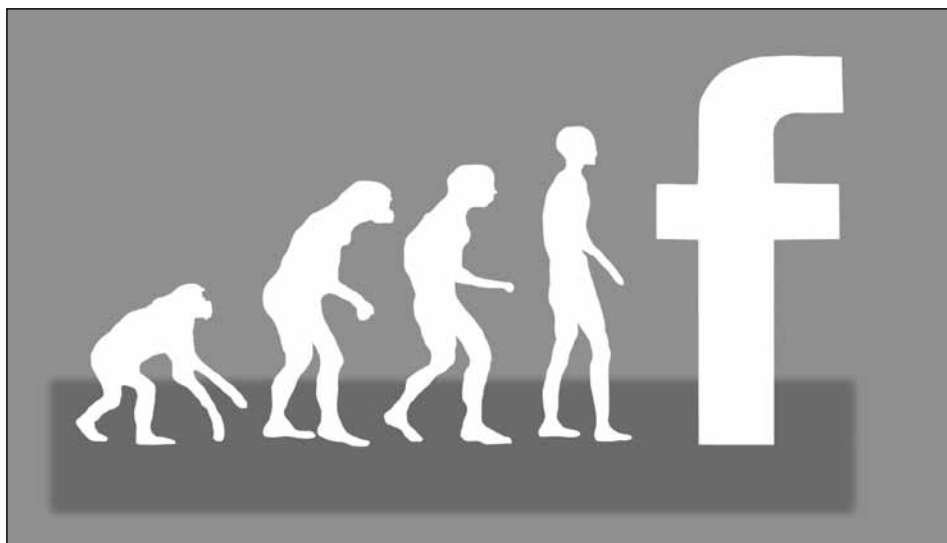
- Köszöni a bizalmat, de én nem vagyok egy igazán fanatikus Facebook-használó, vagyis inkább csak szemlélődöm a Facebookon. Ritkán osztok meg híreket. Nem szoktam chat-telni sem. A Facebookot csak mint címlistát használom.

- Nem.

- Nemigen veszek részt a Háló Facebook-csoport életében..., vagyis nehéz élményről is beszélni.

- A Hálóba tartozni közösségi élményt jelent, a Facebook-csoport inkább csak a tájékozódást segíti.

2.) Mióta a Háló Facebook csoport tagja vagy, több emberrel beszéltél a csoportból? El tudtad mélyíteni a kapcsolatodat valakivel általa?

- Részben igen. Azokkal, akik hajlandók ilyen jellegű kommunikációra, és szánnak rá időt.

- Nem mondhatnám, hogy több emberrel beszéltem volna, de azt igen, hogy ezáltal jobban követhetem egyesek életeseményeit, jobban megismerhetem gondolkodás-módjukat, stílusukat. A kapcsolat elmélyítéséhez elengedhetetlenül fontosnak tartom a személyes találkozást, a beszélgetést, az együtt kacagást és sírást is, ha kell.

- Nem jellemző, hogy elmélyítettem volna kapcsolataimat a Facebook-csoport segítségével.

3.) Miben segíti a Facebook-csoport a közösségépítést, és mik esetleg az árnyoldalai?

- A csoport segített abban, hogy megtudtam: Kriszti férjhez ment. (Bár nem tudatosult, hogy emiatt tudom.) Ez jól esett. Tudom még, hogy Nándi nagyon lelkes, ebben nem változott a helyzet.

Árnyoldalai, hogy én passzív vagyok benne. Nem tudom, hogy mit kellene tennem vele, és nem is szeretnék tartósan a Facebook-on élni. Vannak nélküle is emberek körülöttem (valóságosak), inkább velük vagyok.

- A hatékony információterjedést segíti. A Facebook-csoportban viszonylag kevesen reagálnak, kevesen posztolnak és lájkolnak, bár eredetileg második nyilvánosságának

szántuk a honlap mellé, sok-sok gyorshírrrel, és ami a legfontosabb, interaktivitással, hozzászólással.

- Mint moderátor, biztatom az embereket, hogy helyi hálós híreiket ők maguk tegyék közzé ezen a fórumon... Több-kevesebb sikerrel. A honlap és a Facebook-csoport a hírekkel a Kárpát-medencei Háló egységének egyik kifejezője.

- Igazán nem tudom, hogyan segíti a közösségépítést – viszont azt tudom, hogy soha nem tud SZEMÉLYESSÉ lenni, nem tud élő, valóságos lenni!

- Segítség lehet a több emberrel való és azonnali kapcsolattartás. Árnnyoldala, hogy én kimaradok belőle. Azt se tudom, hogy mondjuk a korosztályom, és a tőlem idősebbek mennyire élnek vele.

- A közösségépítést talán az információk gyors és hatékony megosztásával segíti. Azzal, hogy első lépésként tájékozódunk a hírekről, eseményekről. Árnnyoldala: megtevesztő lehet az „élmény”, amit nyújt. Nem szabad elfelejteni, hogy ez nem helyettesítheti a valódi személyes találkozásokat.

A személyes találkozást nem helyettesíthetjük a virtuális kapcsolattartással. Egy közösségi portál azonban lehet eszköz egy kapcsolat kialakításához, fenntartásához. Egy közös pont azonban van a virtuális és a valódi élet között: a minőségi kapcsolatok mindkettőben erőfejlesztést, aktivitást és egymásra való nyitottságot igényelnek.

Zupán Veronika

Három jó dolog, ami ma velem történt

Egy jó idézet, egy vicces kép, évek óta az éterben keringő felhívás, vagy akár kérés, egy személyes történet..., mind-mind hatással vannak rám, akár pozitív, vagy negatív is legyen az. A következő történet fenekestül fel-forgatta a mindennapjaimat, amiért igazán hálás vagyok.

Öt év közösen eltöltött táncórák. Sok nevetés a próbákon, vagy éppen sírás, mert nem sikerül úgy, ahogy szeretnénk, izgulás a fellépés előtt, egymás nyakába ugrás az eredményhirdetésen, „falazás” a táborban a lógások miatt, – sok-sok közös élmény. Mindent tudtunk egymásról. Aztán egyszer csak vége lett. A közös pont, a tánc, ami mindkettőnknek hobbi volt, számomra véget ért, neki pedig a hivatása lett. Húsz év alatt egyszer sem találkoztunk, nem tudtam, hogy most hol él,

van-e családja, mi az öröme, vagy bánata. Egy dolgot tudtam biztosan, azt, hogy bárhol is van, táncol.

Aztán egymásra találtunk a Facebookon. Külsőleg nem változott semmit, ugyanaz a mosolygós fiatal lány. Érdeklődve nézem a névjegyét, olvasgatom a posztjait, és látom, hogy egy helyes értékrenddel rendelkező anya lett belőle. Közel egy éve egy új bejegyzésére lettem figyelmes: 5 dolog, amiért ma hálás vagyok. Minden nap öt apró dolog. Olyanok, amire talán már fel sem

figyelünk, mert teljesen természetesnek tűnik: „hamarosan megszárad az első mandalám; Eszternek kiváló lett a matek felmérője; Dani anynyira édesen játszott a kombájnnal, a tisztaságért és rendért, amit tegnap és ma teremtettünk; a vén-asszonyok nyaráért;

Zsófi öleléséért; a piaci mókázásért; a fincsi forró csokiért délután; a sok időért, amit a gyerekekkel tölthettem ma; mikor siettem a csúcsban, zöldre váltottak a lámpák és simán tudtam haladni; a munkatársaimért; az elektromos áramért; hogy a ma történetek után még tudok hálás lenni; hogy édesanyám újra mosolyog... stb.” Miközben olvasom a bejegyzéseit, úgy érzem, hogy újra részese vagyok a hétköznapjainak.

Minden nap megfogadtam, hogy én is ki fogom írni az üzenőfalamra, hogy milyen jó dolgok történtek velem aznap. Aztán persze, ahogy ez lenni szokott, „majd holnap”. Egyszer csak eljött a „holnap”, és elkezdtem (persze, kellett egy kis ösztönzés). Megpróbálom minden

nap megírni, hogy mi az a „3 jó dolog, ami ma velem történt”. Amikor ezek kimaradnak, akkor nem vagyok internetközelben, de akkor is tudom, hogy mit írnék. Végiggondolni a napot, hálát adni azért, amit ma kaptam, megosztani másokkal, akiknek remélem örömet okozok vele, sőt még talán ösztönzőm is őket, hogy csatlakozzanak, mindez nagyon pozitívrá tudja fordítani a mindennapjaimat.

Be kell vallanom, hogy az első napokban elfelejtettem egy nagyon fontos dolgot leírni. Mert ugye ezeket a jó dolgokat valaki/valakik okozták nekem. Így hát utólag is: **KÖSZÖNÖM!**

Gaga Zsuzsa

Hét jó tanács a facebook használatához

Valahogy úgy vagyunk a Facebookkal, mint kisgyerek az első matchboxával. Először a szájába veszi, aztán a falnak vágja, majd elássa a kertben, mire az apukája megunja és megmutatja neki, hogy gurulni is tud. Következzen most pár játékszabály a „kisautóhoz”.

1. Légy önmagad!

Egy olyan közösségi portál használatának, ami nem is szól másról, mint az önmegmutatásról, ez az első és legfontosabb szabálya. De ez nem csak egy közösségi oldallal kapcsolatban, hanem az élet minden területén igaz. Előbb-utóbb belefáradsz abba, hogy más legyél, mint aki igazán vagy. Ráadásul nincs is értékebb „anyag” saját magadnál. Ebből táplálkozz mindig! Akkor is, amikor megosztasz, és akkor is, amikor kommentelsz.

2. Ne légy sok!

Túl rövid az élet ahhoz, hogy értéktelen dolgokkal töltsük ki. Így is nagy százalékban vagyunk arra kényszerítve, hogy olyanra szánjuk a drága időnket, ami szükséges rossz. A fennmaradó időt ne raboljuk magunktól és másoktól azzal, hogy buta, üres és lélekromboló dolgokkal kötjük le figyelmü(n)ket csak, mert

egy olyan oldalról van szó, ami nagy felületet biztosít ennek.

3. Unokáink is látni fogják!

Hasznos eljárni a gondolattal, hogy amit a Facebookon magamból megmutatok, azt az unokáim is látni fogják, vagy akár már látják is. Az ember így sokkal megfontoltabban súlyoz és mérleget. Minden posztolásnál, lájkolásnál, kommentnél gondolj utána: ez az, amit magadból igazán mutatni akarsz? Mit mond ez el rólad? Ez igazán te vagy? Van ebben érték?... Vagy csak vicces és trendi?

4. Rendeltetésszerűen használni!

Sokan olyan célokra használják a Facebookot, ami csöppet sem épít, inkább rombol. Rombolja és megbontja a lelki nyugalmunkat, tisztánlátásunkat és értékrendünket. Ha azonban arra használjuk a Facebookot, amire való, akkor sok jó származhat belőle. Nem egy osztály-

találkozó vagy öregdiáktalálkozó a Facebooknak köszönhetően jött létre. Sokan csak a Facebookon keresztül tudnak meg pár mondatot rég nem látott ismerősükről.

5. Személyes és virtuális szeretet egyenes arányosságban!

A legnagyobb veszélye a virtuális kapcsolatnak az, hogy elveszi a személyességet. Olyannyira, hogy jöllehet agyra-főre lájkoljuk a másik megosztásait, de amikor az utcán találkozunk vele, még köszönni sem sikerül. De ez fordítva is igaz. Sokszor egymás nyakába ugrunk egy-egy találkozáson, látszólag nagy a barátság, de év közben soha nem jut idő egy levélre, egy „hogya vagy?”-ra. Ennek ellenére az újabb találkozáskor ismét nyakbaborulás az eredmény. Figyeljünk arra, hogy a kettő egyenes arányosságban egyen!

6. Ne csak a gaz nőjön, hanem ápdold is a kerted!

A Facebook a kapcsolatok „kertje”. Nem mindegy, hogy csak a gaz nő, s halmozzuk a növényeket, vagy rendezett a kertünk. A cél nem az, hogy elmondhassuk, hogy minél több van, hanem az is fontos, hogy

ápdoldjuk a kertet és minden egyes virágát. A Facebook lehet egy olyan közeg, ahol egyben vigyázhatunk is a kapcsolatainkra. Márpedig tudjuk: minden kert meghálálja a gondoskodást.

7. Mindent mértékkel!

Amerikában a pszichológusok kezdik felismerni a közösségi oldalak veszélyét, így megindult olyan szakemberek képzése, akik a közösségi

oldalakkal kapcsolatos függőségre szakosodnak. Az emberek könnyen „rákapnak”, és egy komoly pszichológiai folyamat alakul ki: már csak akkor érzik, hogy valahova tartoznak, ha a közösségi oldalon lógnak. Összeomlanak, ha nem jelentkezhetnek be pár órán át. Pedig ez egy „hamis” közösség. Nem pótolhatja a személyes interakciót. Törekedjünk a mértékre és a személyességre!

Legeza Kata

Egy homlokzat, ami mögött van élet

Ebben a számban egy budai közösséghez, a Szent Szabina Kápolnába látogatunk el. A „Szabina” egy kis bencés szerzetesi kápolna a Péterhegyen, a mellette lévő házban fiatal, egyetemi tanulmányaikat végző szerzetesek élnek. Fehérváry Jákó OSB házfőnökkel beszélgettünk a közösségi oldalon található „Szabiná”-ról.

Mikor és milyen céllal hozták létre a Szent Szabina Kápolna Facebook oldalát?

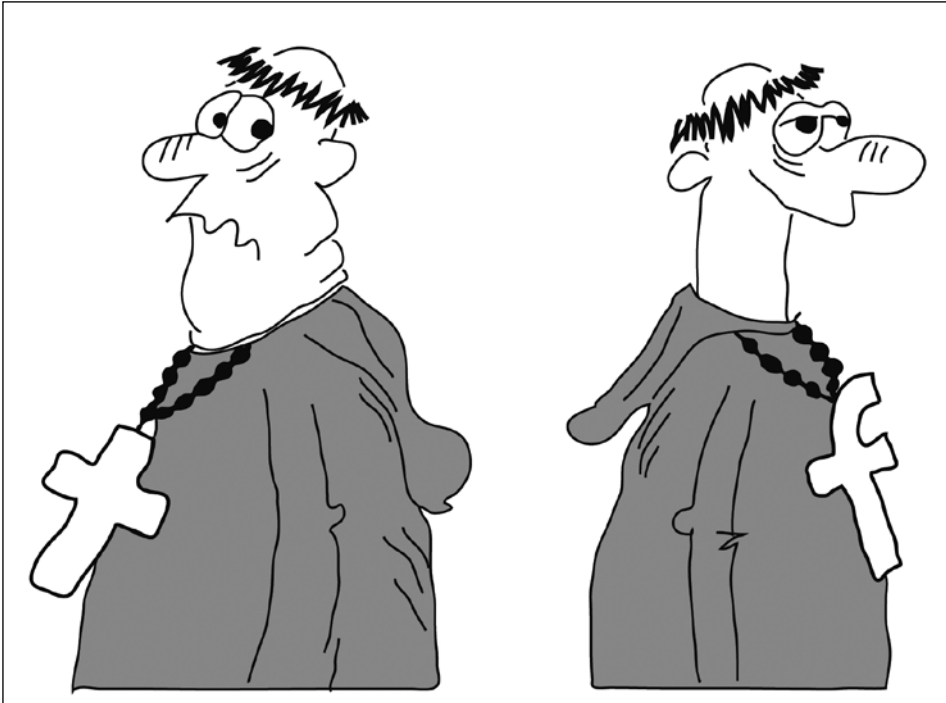
A kápolnának már 10 éve van webes megjelenése, amit nagyon nehéz frissíteni. Azt vettem észre, amióta én itt vagyok, hogy nagyon körülményes az aktuális hírek, vagy akár a régebbi események feltöltése. A honlap egy passzív fórum, hisz nem látjuk, hogy kik látogatják.

A Facebookkal kapcsolatosan nem volt stratégiánk, hanem spontán jött az ötlet. Van egy fiatalos jellege ennek a kápolnának. Sok fiatal és családos jár ide misére. Péntekenként, amikor a hittanórák vannak, megtölti a házat a gyerekzsivaj. Azt gondoltuk, hogy ez egy jó lehetőség lenne, hogy elérjünk azokhoz az emberekhez, akik szeretnek bennünket, akiket érdeklünk, akik szívesen járnak ide. Egy jó fóruma az információ-átadásnak. Nagyon sok történés van, de nincs lehetőség a visszatekintésre. A Facebook pedig azért izgalmas, mert oda fel-

kerülnek a képek, amiket meg lehet nézni. Azt kellett megtapasztalnom, hogy az oldalt látogatók számára a képek a legfontosabbak. Fölteszünk egy vasárnapi hirdetést, azt valószínűleg nem fogja senki sem lájkolni, sőt lehet, hogy el sem olvassák. Viszont, ha fölkerül egy kép, akkor annak van egyfajta ereje, az magára vonja a figyelmet, és ott elidőznek az emberek, sőt ha éppen olyan a kép, akkor esetleg írnak is hozzá.

Segíti a kápolna körüli közösség épülését, az emberi kapcsolatokat az oldal?

Azt, hogy van itt egy kápolna, vannak közösségek, vannak itt arcok, és azok a Facebookon megjelennek, jó dolognak tartom, mert élményt jelent az embereknek, hogy viszontlátják nemcsak magukat, hanem barátaikat is, azokat, akiket szeretnek. Bennünket, szerzeteseket is olyan helyzetekben látnak, amelyekre meg egyébként azt gondolják, hogy nem jellemző ránk, pl. hógolyózás közben,

vagy befőttes készítve, kiránduláson, vagy éppen születésnapot ünnepeelve. Van egy identitásképző ereje. Nem akarom a jelentőségét túlbecsülni, de talán van valamiféle bevonódás ezen keresztül.

Akad esetleg olyan, aki a Facebook oldalnak köszönhetően tért be a kápolnába, esetleg annak köszönhetően vett részt egy programon, vagy esetleg az oldalnak köszönhetően lett tagja a közösségnek?

Arról, hogy a Facebook miatt jöttek volna újak a közösségbe, arról nincs tudomásom, de azt gondolom, hogy ez annyira nem is lényeges.

Eseményekre jönnek, amiket meghirdetünk. Az jó érzés, hogy akik bejelölik magukat, hogy részt vesznek az eseményen, azok valóban el is jönnek. Komolyan veszik, és nem „kattintgatnak” meggondolatlanul.

Megosztanak a közösség tagjai egymással tartalmakat? Illetve mennyire szeretnének beleszólni a szerkesztésbe?

Márton testvérrel ketten frissítjük a tartalmat. Ez nálunk nem olyan közügy, ezért nem is nagyon gondolkodtam rajta, hogy bevonjunk másokat is a közösségből. Pedig lehet, hogy izgalmas lenne, ha az idejártó imacsoportok vezetői kapnának

adminisztrátori jogokat, és akkor ők tudnának megjeleníteni olyan dolgokat, amiket fontosnak tartanak. A mások bevonását a munkába gyakorolnom kell más szinten is, nemcsak a Facebookal kapcsolatban. Mivel ez nem túl nagy hely, fennáll az a kísértés, hogy mindent magam akarok csinálni, nehezen adom ki a feladatokat a kezemből. Pedig fontos a felelősség-megosztás. Márton ebben sokkal rugalmasabb. Sokszor megtette, hogy ha volt valami esemény, odaadta a fényképezőgépet valamelyik fiatalnak, hogy készítsen pár képet, és akkor már aznap este a teljes nagyheti liturgiáról fent voltak a képek az interneten.

Volt olyan bejegyzésük, ami különösen is tetszett az oldal látogatóinak?

Ami izgalmas volt számomra, az az adventi időszak. Reggel hat óraker vannak a rorate misék. Mindennap más testvér prédikál. Az volt a megállapodás, hogy az egy max. 10 mondatos prédikáció lehet. Rövid, ütős, „nekem is fontos, akkor talán másoknak is fontos” kerek mondatos prédikációk voltak. Kértem, hogy küldjék át nekem a szöveget, és válasszanak hozzá egy képet, amit mindennap kitettünk az oldalunkra. Nagyon jó visszajelzéseket kaptunk.

A bencés renden belül milyen megítélése van a Facebooknak?

Most volt egy közösségi alkalmunk Pannonhalmán, ahol az egyik testvér ezt vetette föl, hogy érdemes lenne azon elgondolkodni, hogy hogyan hat ránk vissza, a saját internetes megjelenésünk. Mennyire függünk mi attól, hogy a rólunk megjelenő, akár Facebookos posztokat, akár más internetes megjelenésünket hogyan kommentálják. Hogy szeretik, vagy sem, milyen hozzászólások voltak...? Néha megjelennek egészen durva kommentek is (pl. András főapát halálával kapcsolatban). Ezekkel mit kezdünk? Szerintem nagyon fontos lenne a függetlenségünket megőrizni. Nem az interneten keresztül felénk áramló visszajelzésekre kell építenünk, hogy mi kik is vagyunk tulajdonképpen.

A közösségbe sok fiatal jár. Mennyire követik az ő profiljukat?

Az idei nyári hittantáborunk témája a kommunikáció volt (Facebook-, mobil-, internet-használat). Szeretnénk egy kulturális fórumot létrehozni, aminek az első alkalmán, novemberben egy miskolci baptista lelkész fog eljönni hozzánk. Arról fog előadást tartani, illetve beszélgetni, hogy az egyházi közösségek hogyan jelenjenek meg az interneten. Erre a programra nagyon várjuk a fiatalokat. Személyesen szoktam nézni, és néha megijeszt,

amit látok, de én is voltam 18 éves. Az a tapasztalatom, hogy alapvetően azokat a dolgokat posztolják, azokat az oldalakat, bejegyzéseket szeretik, amiket a kortársaik, csak kevésbé durva kiadásban. Örülök, hogy egy-két fiatal lapján megjelenik, hogy ő egy hívő ember.

Sok káros hatásáról is hallunk a Facebooknak. Mennyire tapasztalják meg Önök a Facebook negatív oldalát?

Nagyon sok szülő küszködik azzal a kérdéssel, hogy a gyerekeik hogyan használják a számítógépet. Ez mantraszerűen jön vissza a beszélgetésekben. Normális, ép elméjű családoknál is nagy probléma ez. Órákat töltenek a gép előtt a gyerekek, nehéz kontrollálni, hogy mennyit és mire használják. Az időérzés teljesen felborul, a nappal felcserélődik az éjszakával. Ez szerintem

a felnőtteknél is így van, még a szerzeteseknél is. Ha bekopogok valakihez itt a házban, vagy hozzám kopognak be, akkor nagyon-nagy eséllyel találok olyan pozícióban, hogy ott ül az asztalánál, előtte ki van nyitva a gép, és a neten van éppen. Olyan mintha ez lenne az alap testtartásunk.

Lehet missziós célra használni ezt az oldalt?

Hiszek a direkt misszióban is, de talán mi bencések az indirekt missziót jobban magunkénak érezzük. Azt gondolom, hogy ha mi az internetre felteszünk dolgokat, akkor azok legyenek hitelesek. Ne egy imidzsépítés folyjon a Facebookon keresztül – nyilván az is, hisz az elkerülhetetlen. Valahol az ember a szíve mélyén építi saját imidzsét, s a környezetét is. Ez tagadhatatlan, de mégis törekedjünk arra, hogy ezt hitelesen tegyük. Nem szeretném, ha ez csak egy homlokzat lenne, ami mögött nincsen semmi. Valódi programok, az azokról szóló szövegek, az ott készült fotók – azt gondolom, hogy ezek tudnak igazán megérinteni embereket. Nehezen mérhető ugyan, de nem is az a lényeg. Ha hitelesen tesszük a dolgunkat, akkor működik.

**Zupán Veronika,
Gaga Zsuzsa**

Zene és irodalom a facebookon

Évekbe telt, mire rájöttem, hogy a Facebooknak csak egyik arca a barátainkkal való kapcsolattartás. Emellett viszont kiválóan használható kulturális ajánlatok keresésére is.

Míg a honlapokról viszonylag nehezen gyűjthető le az engem valóban érdeklő információk halmaza, addig a Facebook házhoz szállítja a direkt nekemszánthíreket, amelyekből még természetesen ez után is válogatnom kell. Mindehhez nem kell mást csinálni, mint bejelölni azokat a dolgokat, amelyek érdekelnek, és így érkezni fog hozzám az illetők izlésétől függően hetente egyszer vagy akár naponta tízszer a friss ajánlat.

Én például így találok sok új verssel, amikor feliratkoztam a „Lelkigyakorlatok” című oldalra. Ők naponta egy verset töltenek fel, amelyet általában el szoktam olvasni. Nem teljesen az én szájízemnek megfelelő válogatás, de örömmel bővitem horizontomat: napi tíz percet megér. Ahogy ők maguk bemutatkoznak: *Világirodalmi versblog Sirokai Máttyás és Bajtai András szerkesztésében. A „Lelkigyakorlatok” célja a világirodalom olyan magyar nyelvre lefordított verseinek újrafelfedezése és összegyűjtése, amelyekben a költészet mágikus és utaztató ereje nyilvánul meg. Látomásos, titkos szépségű*

verseket keresünk, amelyek fordításban is elemi hatásúak és olyan sajátos világokra nyitnak kapukat, ahová csak rajtuk keresztül juthatunk el.

Az irodalmi oldalak mellett természetesen sokkal több zenei kedvencem van. Innen értesülök például egyik fő érdeklődési köröm, az élő akusztikus zenei videók megszületéséről. Mivel sok ilyen csatorna létezik, ezért gyakran kapok értesítést mondjuk Melbourne-ből a Sideshow Alley TV-től, vagy egyik londoni kedvencemtől a The Mahogany Blog-tól, vagy éppen Münchenből a Hauskonzerte.com-tól. Sőt ezek a feliratkozások adták az ötletet arra is, hogy elindítsam saját hasonló oldalamat a Songbook Sessions-t. Újabban már koncertekre is csak úgy járok, hogy vagy a barátaim ajánlanak valamit – természetesen Facebookon –, vagy azoktól a koncertszervezőktől kapok értesítést, akik olyan koncerteket szerveznek, amilyeneket én szeretek. Így hallgattam meg legutóbb például a Feröer-Szigetekről érkezett Heidrik nevű énekest, akit a Soundkitchen nevű koncertszervező csapat ajánlott nekem. Nagyon szép koncert volt!

Koncz András

Lehet eszköz, mely jó

A Facebook alkalmas arra, hogy sok embernek pillanatok alatt tudomására hozzam gondolataimat, élményeimet. A fontosnak tartott információkat, egy jó gondolatot, képet, a „kincseimet” megoszthatom, s azt azonnal több százan, több ezren láthatják. Lehet közös programokat szervezni, lehet régi ismerőseket megkeresni, és fölvenni velük újra a kapcsolatot.

Minden eszközt, mely nem bűnös, szabad, sőt kell is felhasználni az evangélium terjesztésére, az örömről megosztására. Minden eszköz annyira értelmes és jó, amennyire képes a szeretet eszközévé válni. A misszió, a küldetés pedig azt jelenti: hirdetni kell mindenkinek, hogy Valaki szíven talált a szeretetével. Ez nem taktika, sem stratégia, vagy politika kérdése, még csak nem is az Egyház terjeszkedési kísérlete, hanem a megélt, átélt öröm megosztása. Ennek lehet eszköze a Facebook is.

Szeretném felhívni a figyelmet a Facebook, a számítógép veszélyeire. Azt sugallja a tv, a rádió, az internet, hogy az embert mindig szórakoztatni kell. S a „szórakozott” ember nem tud figyelni a lényegre. Leköti az ember figyelmét, eltereli, nehogy „túlfigyeljen” a látható világon, az

evilági dolgokon. A teremtmények közül egyedül az ember képes figyelni arra, amire, akire érdemes. Isten az, akire érdemes egész léttünkkel figyelni. De az ember tud arra is figyelni, amire nem érdemes. Elcsodálkozunk a teremtett világ szépségein, de nem figyelünk a Teremtő jelenlétére, szeretetére. Elcsodálkozunk egy szép zenén, de nem figyelünk Édesanyánk hangjára, vagy nem halljuk annak szavát, aki segítséget kér. Sokszor órákon át ül valaki a számítógépe előtt, és nem figyel arra, hogy Valaki szól hozzá.

A bűn által megsebzett vágyaink szintén becsapnak bennünket, ha azokat azonnal szeretnénk kielégíteni, s közben elfeledkezünk arról, hogy egyedül az emberben van szeretetvágy. Az ember a Végtelenre vágyakozik, az Istenre vágyakozik. Ezért ne elégedjünk meg a felszínnel, mert az nem ad beteljesülést. A Facebookolásnál nagy a veszély, hogy felszínessé válnak a kapcsolatok. Azt gondoljuk, hogy elég, ha odavetünk köszöntéskor egy mondatot, vagy csak annyit, hogy: „Boldogat!”. Vajon egy szeretetkapcsolathoz elegendő egy ilyen odavetett szó? Vagy azt gondoljuk, hogy az igazi kapcsolat, igazi barátság,

ha sok száz ismerősöm van, és ha felteszek egy képet, egy idézetet, akkor sokan „lájkolják”? Ha csak a face-en vagyunk ismerősök, az nem ismeretség, az nem igazi barátság. Az igazi kapcsolathoz minőségi, odaadott idő kell. Rászánok időt, energiát, fáradságot a másokra. A világhálón nem kell áldozatot hozni a többiekért. Nem kell ünneplőbe

öltöztetni a szívemet egy találkozáshoz. Az igazi találkozás pedig mindig ünnep. Együtt megünnepeljük Istent, a szeretet forrását. Ehhez pedig jelenlét kell! *„Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben, ott vagyok köztük.” (Mt 18,20)*

Palánki Ferenc
püspök

Kiadja: Háló Egyesület, www.halo.hu, tarsoly@halo.hu
Szerkesztette: Gaga Zsuzsa, Koncz András, Legeza Kata, Lindeisz Ferenc, Zupán Vera
Tördelte: Kenyeres Csilla, nyomta: Demax
